

være noget grumme galt for alt det, som Socialdemokraterne ikke ønsker skal fremmes herhjemme, for alt det, som de er imod, for alt det, som de vil holde nede. Der lød et utilsløret „Bordet fanger“ fra disse to Partier, saa den høje Regering allerede derved maatte faa Indtrykket af, at det var dog vist nogle fejle Kort, den har spillet ud, ellers kunde Modstanderne ikke være saa begærlige efter at sige: Bordet fanger, lad Kortene blive liggende! Paa den Bro ind til det forjættede Land, hvorom det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds talte, staar ikke den nuværende højtærede Konseilspræsident, men netop det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, knejsende som Cæsar. Det er i det hele en ualmindelig Knejsning og Rejsning, der er kommet over ham. Naa, nu spilles altsaa Psalmen: „Det er saa yndigt at følges ad“ for de forenede Venstre og Social-Radikale, men jeg vil tilstaa, at Regeringspartiet paa mig mindre gør Indtryk af en lykkelig Brud, der føres til Alteret, end en Margrethe, der føres bort af Faust og Mefistofeles.

Hvad Højre angaar, vil jeg understrege, hvad vor ærede Ordfører, det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) allerede har sagt, at vi gerne vil deltage i Forsøget paa at skabe en ny Forfatning, thi heller ikke vi ser i den nuværende Forfatning, jeg vil ikke sige, en ideel Forfatning, men blot en god Forfatning. Vi ønsker ingenlunde, saaledes som det er sagt, at forskanse os bag ved Hartkorns- og Pengeprivilegierne. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds sagde forleden, at nu ser han mig allerede i Aanden „spille fuldblods Demokrat“ og tale om Lighed, men, sagde det ærede Medlem, „vi ved, at det er slet ikke det, han tænker paa, nej, det, han tænker paa, er kun at drive en Kile ind her, det, han tænker paa, er at bevare Valgretsprivilegierne, bevare den blodige Ulighed, bevare det nuværende Landsting“. Dette er en haandgribelig Usandhed. Jeg vil i det hele raade det ærede Medlem til at være med til at forhandle saaledes herinde, at vi tror paa hverandres Ord og ikke gaar ud fra, at der tales hyklerisk. Det vilde neppe heller være saa rart, hvis vi pludselig gav os til at undersøge, hvor meget værd egentlig det ærede Medlems Arbejderkærlighed er, hvor meget hans Sans for de smaa o. s. v. havde paa sig. Nej, vi tager ham paa hans Ord, vi tror virkelig, han inderst inde har denne glø-

dende Arbejderkærlighed, at han ofrer sit Liv for de smaa i Samfundet.

Men hvad Højre angaar, er det, som jeg navnlig vil fremhæve her atter og atter, det socialpolitiske Synspunkt og ikke det partipolitiske Synspunkt. Jeg vil gerne sige det saaledes: Hvad er det egentlig, Højre repræsenterer? Det repræsenterer en Mellemstand, og derfor er det ikke interesseret i Bevarelsen af de store Privilegier eller i Bevarelsen af Hartkornsprivilegiet. De Frikonservative er det. Medlemmer som det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard) er det, forstaar jeg, og derfor gik der ogsaa gennem det ærede Medlems Tale en stor Fortrydelse over, at hans gamle, ærede Forbundsfaelle, Regeringen, kunde nænne at være saa ond mod ham og hans efter deres lange politiske Tjeneste. Det viser sig nu, at til Trods for de Herrers Kammerjunkertjeneste brød Regeringen sig ikke en Smule om dem, da det kom til Stykket. Hele denne Kammerjunkertjeneste har været gjort gratis — et Bevis paa, at det store Hartkorn ikke har Krav paa privilegeret Valgret i Kraft af politisk Visdom. Nej, Højre repræsenterer ikke de store Formuer. De store Formuer repræsenteres enten af de Frikonservative, for saa vidt de bestaar i Jordbesiddelse, eller af Radikale. De største Formuer besidder her i Landet de Radikale. Der forekommer hos den amerikanske Forfatter Bret Harte følgende Bemærkning om en Person, der hedder St. Adlegourd: „han var Radikal“: da han havde 100,000 £ i aarlig Indtægt og ejede Englands største Herresæde, kunde han nok tillade sig at være det. Tilsvarende Radikale har vi ikke saa faa af herhjemme, og jeg beder de Herrer være forsikrede om, at det ikke falder Højre ind at forsvare deres Interesser. Vi er overbeviste om, at de ved Hjælp af deres store Formuer nogenlunde kan klare sig selv uden at behøve forfatningsmæssige Privilegier.

Nej, vi er et Mellemstandsparti, et Parti af smaa Haandværksmestre og handlende, i det hele Repræsentanter for det, man med eet Ord kalder Byerhverv og liberale Erhverv. Der er blandt os yderst faa, der har store Formuer, og det samme er Tilfældet rundt omkring i Dele af Bondebefolkningen. Højres Hovedhær er Byerhvervene af den simple Grund, at Højre er det eneste Parti, der forsvarer disses Interesser f. Eks. paa Toldloven og Næringsloven overfor de idelige Angreb fra agrarisk Side. Og disse Byerhverv